

се случи една неприятност, която още ми е въ паметта Възседналъ на коня си, азъ вървахъ прѣдъ колята на 200—300 крачки. Нощта бѣше тъмна, като рогъ и даже отъ близо нищо не се виждаше. По едно врѣме чухъ конско тупуркание, а слѣдъ малко, въ нѣколко крачки отъ мене, видѣхъ трима конника. Единъ отъ тѣхъ, който бѣше малко напредъ, види се офицеръ, се приближи току до мене, спрѣ си коня и извика: — Стой, кой си ти?!

Азъ се понавѣдохъ напредъ да разгледамъ лицето, което ми заповѣдваше да спрѣ, и видѣхъ шашката и офицерскитѣ му погони.

— Офицеръ, кратко му отговорихъ азъ.

— Какъвъ си офицеръ и какво търсишъ тука въ такова врѣме? извика непознатия грозно.

По присипналия му гласъ и люлѣянietо му на коня, азъ видѣхъ, че офицера, както казватъ Руситѣ, бѣ „зѣло пиянъ“.

— Ти си шпионинъ, а не офицеръ, пакъ извика непознатия, и подиръ се обърна къмъ казацитѣ съ заповѣдъ да ме хванатъ и ме вържатъ.

Но прѣди още той да искаже заповѣдта си, азъ му извикахъ да не си позволява да оскръбѣва такъвъ сжщо офицеръ като него.

— Не смѣй да разсѣждавашъ, пакъ ми извика тоя, въ най малка мѣра, грубъ офицеръ, и се хвърли съ нагайка въ ръка къмъ мене. Ей вий, казаци, вземете този шпионинъ, пакъ зарева той на стоящитѣ отъ задъ му двоица казаци, които и този пътъ не се помърднаха отъ мѣстото си: види се, тѣ да знаяха, що е за стока тѣхния главатаръ.

Щомъ храбрия офицеръ замахна съ нагайката, азъ скокнахъ отъ коня, извадихъ шашката и, като хванахъ за юздата коня на нападателя, извикахъ:

— Да не мръднешъ, че ей сега ще те убия.

Въ сжщото това врѣме пристигнаха колята при насъ. Азъ извикахъ на командата, която моментално дойде и окръжи буйния офицеръ, който на заповѣдта ми да си даде шашката, покорно я прѣдаде. Казацитѣ и при послѣдната сцена не мърдаха отъ мѣстото си.